

רע"פ 4182/14 - בלאל עידאת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4182/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: בלאל עידאת

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 22.5.2014, בעפ"ג 64091-10-13, שניתן על-ידי כב' השופטים י' גריל - סג"נ; ש' ברלינר; ב' בר זיו

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים י' גריל - סג"נ; ש' ברלינר; ב' בר זיו), בעפ"ג 64091-10-13, מיום 22.5.2014, אשר בגדרו נדחה ערעור על גזר דין משלים של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט י' ליפשיץ), בת"פ 14140-06-11, מיום 10.10.2013.

רקע והליכים קודמים

2. בית משפט השלום בחיפה הרשיע את המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות הבאות: תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין. בגזר דין, מיום 16.10.2012, נתן בית משפט השלום משקל נכבד לנסיבותיו האישיות של המבקש, אשר אינן קלות. בשל כך, נמנע בית המשפט מלגזור על המבקש עונש מאסר, ותחת זאת הורה על צו מבחן לתקופה של 18 חודשים.

3. ביום 20.6.2013, הגיש שירות המבחן בקשה להפקעת צו המבחן. זאת, לאחר שחלה נסיגה משמעותית בתפקודו של המבקש, וניכר חוסר שיתוף פעולה עם ניסיונות חוזרים ונשנים מצד שירות המבחן לשלב את המבקש במסגרות טיפוליות. בין היתר, צוין כי המבקש חזר להשתמש בסמים ואלכוהול, והורשע בביצוע עבירות אלימות (ת"פ (טבריה) 46751-04-13). בגזר דין משלים, מיום 10.10.2013, קבע בית משפט השלום בחיפה, כי "אין מנוס אלא להפקיע את צו המבחן ולהשית על הנאשם [המבקש] עונש של מאסר בפועל", לתקופה של 6 חודשים, מאחורי סורג ובריח.

4. המבקש ערער על גזר הדין המשלים לבית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים י' גריל - סג"נ; ש' ברלינר; ב' בר זיו). במסגרת הליך הערעור, הוסכם על הצדדים כי היה מקום להפקיע את צו המבחן, בנסיבות העניין, וטענותיו של המבקש התמצו בהשגה על מידת העונש אשר הושת עליו. בית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר עדכני, ובהמשך הוגשו תסקירים נוספים, מעת לעת, על מנת למצות את מלוא האפשרויות הטיפוליות. בתסקיר האחרון, מיום 25.4.2014, דווח על הסתבכות נוספת של המבקש בפלילים, ושירות המבחן חזר והמליץ, פעם נוספת, להפקיע את צו שירות המבחן. ביום 22.5.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על גזר הדין, בפסק דין מנומק ומפורט. נקבע, כי גזר הדין הוא "מתון, מידתי, ומתחשב במידה רבה מאוד בנקודות שניסה בית משפט קמא [בית משפט השלום] לזקוף לזכות המערער [המבקש]". בקשתו של המבקש לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות - נדחתה, גם בהעדר הצדקה לכך, וגם מכיוון שהמבקש לא פעל למיצוי אפשרות זו.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה לרשות ערעור. רובה של הבקשה ככולה, מוקדש לתיאור נסיבות חייו של המבקש, אשר דומה כי כבר מגיל צעיר לא שפר עליו גורלו. המבקש הביע חרטה על מעשיו, וביקש לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות. לצד הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה למנות למבקש סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית, וכן בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר יסיים המבקש לרצות עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, שהושת עליו בתיק אחר.

דין והכרעה

6. ביום 15.6.2014, הוריתי כי ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש יעוכב עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור, וכן התבקשה תגובת הסנגוריה הציבורית לבקשה למינוי סנגור. בתגובת הסנגוריה הציבורית נאמר, כי סנגור מטעמה מונה לייצג את המבקש בהליך הערעור לבית המשפט המחוזי, ולאחר שנדחה הערעור, לא נמצא מקום להגיש

בקשה לרשות ערעור. בנסיבות אלה, ביקשה הסנגוריה הציבורית להותיר את ההכרעה בבקשה למינוי סנגור, לשיקול דעתו של בית המשפט.

7. לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובתגובת הסנגוריה הציבורית, ונתתי את דעתי למכלול נסיבות המקרה, על רקע אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, אינני רואה מקום להורות לסנגוריה לייצג את המבקש. לפיכך, אדון בבקשה לרשות ערעור כפי שהוגשה, וככזו – דינה להדחות. פעמים רבות חזר בית משפט זה על ההלכה, כי לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", וכי אין בכוחה של השגה על מידת העונש להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים של חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 4491/14 דניאלוב נ' מדינת ישראל (29.6.2014); רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2014)). בבקשה שלפניי, טענתו של המבקש מתמקדת בבקשה לרצות את עונש המאסר שהושת עליו, בדרך של עבודות שירות. נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, עונשו איננו חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (ראו, למשל, רע"פ 3822/06 נחום נ' מדינת ישראל (31.7.2006)), ומכאן המסקנה כי אין להיעתר לבקשה לרשות ערעור.

8. גם לגופו של עניין, לא מצאתי בבקשה כל עילה להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי, העמידו בראש מעייניהם שיקולי שיקום, ועשו מאמצים רבים על מנת למצות את האפשרויות הטיפוליות אשר עמדו על הפרק. בתוך כך, ניתנה למבקש יותר מהזדמנות אחת לשפר את דרכיו, אך המבקש לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו. גם ההתפתחויות אשר חלו מאז ניתן גזר הדין המשלים, אינן מצדיקות הקלה נוספת בעונשו של המבקש, בלשון המעטה, ובנסיבות אלה אין כל מקום להתערבות כאמור.

9. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת. כמו כן, הנני רואה לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אשר לא לוותה בנימוק כלשהו (השוו, בהקשר זה, לסעיף 51 לחוק העונשין). לפיכך, עיכוב ביצוע עונש המאסר, עליו הוריתי בהחלטה מיום 15.6.2014, מבוטל בזאת.

מן הממונה על ביצוע עבודות השירות נמסר, כי ביום 15.6.2014, המבקש היה אמור להתחיל לרצות עונש של 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, שהושת עליו בתיק אחר (ת"פ (טבריה) 46757-04-13). ככל שאכן כך היה, ביצוע עבודות השירות יופסק באופן זמני, לשם ריצוי עונש המאסר בפועל. למען הסר ספק, יובהר כי עונש זה איננו מוטל בחופף לעבודות השירות או לכל עונש אחר, והמבקש ירצה את יתרת עבודות השירות עם שחרורו ממאסר.

המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו ביום 30.7.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר קישון או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ד (9.7.2014).

ש ו פ ט

